

og tilbage paa Stien foran hende, stadig optaget af at forklare sine Bevæggrunde til at modsætte sig Fordringen om at gøre Obersten nogen-
somhelst Indrømmelse og i det hele til at handle, som han havde gjort.

Jakobe lænede sig tilbage mod Bænkens Ryg, paa hvilken den ene, udstrakte Arm allerede hvilede. Og mens hun med et stillestaaende, vagtsomt Udtryk fulgte ham paa hans Gang, tænkte hun igen paa, hvor han dog havde forandret sig. Hun havde ikke den foregaaende Dag følt det saa stærkt som her, hvor Trækronernes Brusen og Stedets Ensomhed saa levende erindrede hende om deres elskovssvimle Vandringer i Laugen-skoven og den smerteligt søde Afsked der. Der skød nu og da et Glimt af Mistro op i hendes brune Øjnes forskende Blik. Hvad kunde han have oplevet? ... Skulde der ligge noget utilstaaet under disse hastigt vekslende Stemninger, som i Grunden slet ikke lignede ham? ... Skulde Sagtmodigheden igaar og Pirreligheden idag have den samme skjulte Aarsag? ... Og hans italienske Breves Korthed? ... Hans lange Tøven med at bestemme sig til at rejse hjem? ...

Hun strøg sig skamfuld med Haanden over Panden for at forjage disse onde Tanker, der pludselig var stormet ind paa hende som en Flok Furier. Hun havde i nogen Tid slet ikke opfattet Pers Ord. Nu tog hun sig sammen og sagde: